

ΩΡΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸ ἐννενηντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
ἴναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα
ὡς ἔστιν ἐξυπνάδα — μόνον μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει
καὶ τῶν Ἀθηναίων τὴν πόλιν — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν,
συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — δίχως νάξια κι' ἐντροπὴν.
— **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἕγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι,
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα

Ὁκτὼ μηνὸς Γεννάριον,
πᾶν οἱ Καλικαντζάροι.

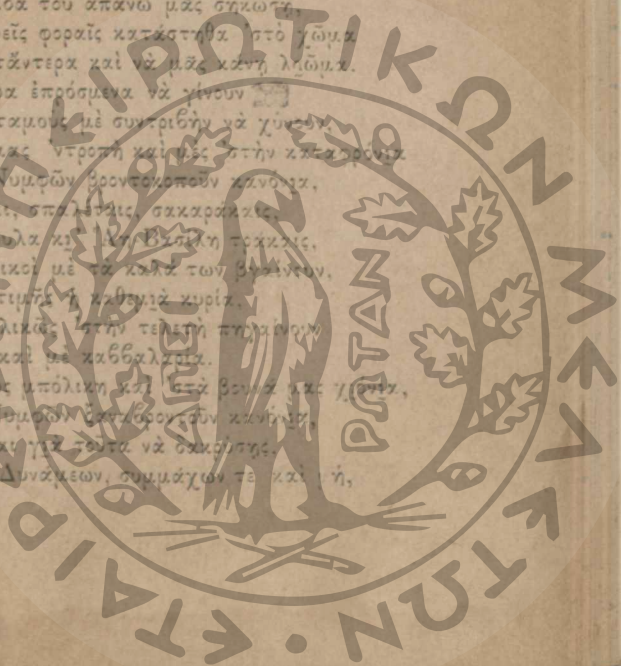
Ποῦντος τετρακόσα καὶ πενήντα ἔξιν,
μὲ τὴν Ἰμφλουέντζα ὁ ντουνηῖς θὰ μπλέξη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. — Χρόνια πολλὰ, βρέ Φασουλῆ...
Εὐχαριστῶ... ἐπίσης...
καὶ σήμερον μετὰ χάριος νὰ με ζυλοκοπήσης.
Π. — Κι' ἡ σκόλαις πῶς σοῦ 'φάνηκαν;
Τί νὰ σοῦ 'πῶ, καϋμένε...
ἀπ' ὅσα εἶπανε γιὰ τοὺς Ρωμηούς καὶ λένε,
ἀπ' ὅλο τὸ κακὸ καὶ τὴν μουρλουζαρία,
τοῦ κόσμου τὴν ἐκτίμησι, τὴ φτώχεια τὴν ἀχρεία,
τὰ νέα περισσεύματα καὶ τῆς 'ντροπῆς μας ὅλαις
ἀπορροῖς καὶ ἡ καθημερινὰ πῶς θάλειπαν κι' ἡ σκόλαις.
ἀπορροῖς πῶς ἀδιάνοχα τὸ στήθος μας θὰ 'δέρναμε,
πῶς μὲς 'στοὺς δρόμους ἄφρωνοι τὴ γύμνια μας θὰ 'σέρναμε,
πῶς ἀπὸ τὸν πόλεμον θὰ 'φορούσαμε κατὰμαυρο καὶ ράσσα
καὶ θὰ 'μοιρολογούσαμε τὴν ἀδεινή μας κάσσα,
πῶς μὲς γιὰ πάντα θάλειπαν στρατεύματα καὶ στόλοι
καὶ τὸν Μπαμπὰ θὰ 'τρέχαμε τοῦ Μοντενέγρου ὅλοι,
καὶ τὸν ἐπειράζαμε ὡς ὅτου νὰ θυμώσῃ

καὶ μετὰ τὴν προσκίδα του ἀπάνω μας σηκώτῃ,
καὶ μὲς κτυπήσῃ τρεῖς φορές κατὰστῆθαι 'στὸ γῶμα
καὶ νὰ μὲς βγάλῃ τᾶντερα καὶ νὰ μὲς κἀνὴ λήωμα.
Αὐτὰ καὶ περισσότερα ἐπρόσμενα νὰ γίνοντο
κι' ὅλοι δακρύων ποταμοὺς μετὰ τὴν νύκτα
μὰ μὲς 'στὴν τόση μας 'ντροπή καὶ πᾶς 'στὴν κατὰφροσύνη
ἀπὸ τὸν Λόφο τῶν Νυμφῶν βροντοκοποῦν κανόνια,
λοφία παρτάσσονται, σπαρτάκια, σακχαλάκια,
ἀκούονται καὶ μάσκαλα καὶ ἡ Βασιλικὴ τεχνικὴ,
γιὰ τὴν παρὰτα μερικὴ μετὰ τὰ καλὰ τῶν βλαπτόντων,
στολίζεται καὶ τῆς τιμῆς ἡ καθημερινὰ κυρία,
κι' οἱ Βασιλεῖς φαμελικῶς 'στὴν τελετὴν πηγαίνοντες
μ' ἐπιτελεῖο δυνάτῃ καὶ μετὰ καθένας.
Λάσπη 'στοὺς δρόμους ἀπόλειψη καὶ ἐπὶ βουλά μας γένοντο,
ἀπὸ τὸν Λόφο τῶν Νυμφῶν ὑπερφορὸν τὸν κανόνιον,
ἀπὸ τὸ κρῦς σούρχεται γιὰ τούτῃ νὰ δακρύσῃ,
κι' οἱ Πρέσβεις τῶν Δυναμῶν, συμμάχων τὰ καὶ ἡ,

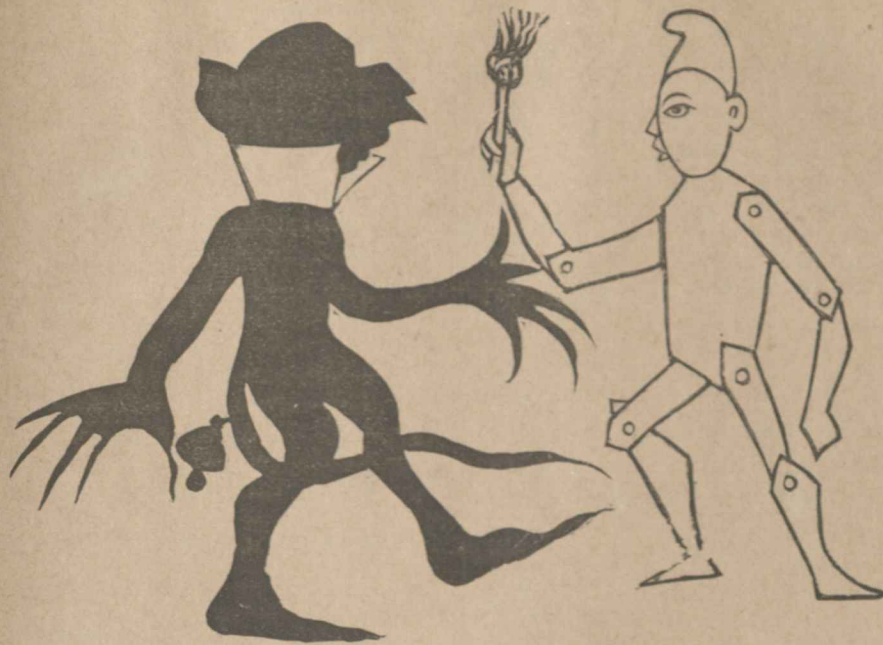
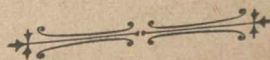

όπου 'στών Λόρδο 'ρίχτηκαν με διαμαρτυρήσεις,
 εις την παράτα 'βρίσκονται κι' εκείνοι για τιμή.
 Τρέχουν κι' αυτοί της δόξης μας θεράποντες και δούλοι,
 καθβαλινίζουν τ'άλογα, παρακλωτσούν οι μούλοι,
 καμπάνα πανηγύρεως κι' αρχιχρονιάς σημαίνει,
 φωνάζουν παρουσίαστέ οι στριφτουστακάτοι,
 κι' οι Βασιλείς 'στην άμαξα κατευχαριστημένοι
 ντρίτ' από την Μητρόπολι γυρίζουν 'στό Παλάτι.
 Τελειών' η πρώτη τελετή κι' αρχίζει νέα φέστα,
 ήγουν το χειροφίλημα, μάτε μούτσι και τ'ά ρέστα,
 παρουσιάσεις των αρχών και πάντων των έν τέλει,
 πούχουν αρχή των το ψωμί και τέλος το καρβέλι.
 Λοιπόν σάν είδα, Περικλή, την τόση φασαρία,
 τάμαζια τ'ά Βασιλικά και την καθβαλαρία,
 'ψηλά καπέλα, τρικαντά, βελλαδες και γαλόνια,
 κι' άκουσα πώς έβρόντησαν όλο τρεις φοραίς κανόνια,
 είπα κι' εγώ μονάχος μου «βρέ Φασουλή ζευζέκη,
 μήπως το κλούβιο σου μ'αλ'ό 'στών τόπο του δέν στέκει ;
 σάν άνθρωπος και σάν Ρωμηός σκέψου καλά και κρίνε...
 μήπως το φαλιμένο μας εύδαιμονία είναι ;
 μή τότε πού 'πληρώναμε τους δανειστάς ε'γκρίως
 δέν έπρεπε νά κάνωμε παράταις και χορούς ;
 μή τώρα πού 'πετάξαμε τ'ά χρέη κατά μέρος
 δέν πρέπει νά μάς βλέπουνε οι ξένοι σοβαρούς ;
 μή τώρα πρέπει με μυρτιαίς ή δόξα νά μάς ράνη
 και θώρακας νά βάλωμε κι' άστυφυλάκων κράνη,
 και για γιορταίς νά ληώνωμε τ'ά τρύπια μας παπούτσα
 και νά βουτούμε ξενοιαστοί 'στης λάσπαις πλάτσα πλούτσα ;
 μή τώρα πρέπει νά σφριγ' ή ζωηρά μας κρασίς
 κι' ό πόθος κι' άλλης κανονιάς το στήθος μας νά φλέγη ;
 μή τώρ' αρχίζει άλληως ή πρόοδος κι' ή έρ'ασις
 καθώς κι' ό Λόρδος τακτικά τ'ό γράφει και τ'ό λέγει ;
 Μήπως έσύ, βρέ Φασουλή, πού πάντα μπουφος μένεις
 και τρώει την καυκάλα σου μεγάλη ξερασία,
 μι'ά πρόοδο χειροπιαστή δέν την καταλαβαίνεις
 κι' άκόμη μέσ 'στης κανονιάς δέν 'μπήκες 'την ούσια ;
 μήπως έπαρσάλεψε κάμμι'ά του νο'ου σου λόξα
 και μόνος σύ την πρόοδο χαντάκωμα θαρρείς,
 και γι' άτιμία την τιμή και για 'ντροπή τη δόξα,
 και μουρμουρίζεις και βγγγ'ας και ταμπουρά βαρείς ;
 μή τώρα πρέπει νά γελάς και νά χοροπηδήσης
 νά σκάσουν οι μισέλληνες και νά φουρκίσ' ή Δύσις ;
 μή τώρα πρέπει καθενός ν' ανάψουν τ'ά καντύλια
 και ός του β'α'ς και Ρούσσι'α μαζούρα και καντρίλλια ;
 και κόντρα του'ο και μπαλανσέ
 νά ζούμε πάντα βερεσέ,
 και τήρα με νά σέ τηρώ
 και β'αρα με νά σέ βαρώ,
 και σέτε ντάμ και κροαξέ
 και πάρτε όλους 'στό μεζέ ;
 Μήπως και σύ, βρέ Φασουλή, 'στών Λόρδο τον μουφλούζη,
 όπου Φραγκιά κι' 'Ανατολή πατόκορφα τον λούζει,
 μεγάλη χ'άρι σήμερα χρωστείς κι' εύγνωμοσύνη
 γι' αυτό τ'ό κόλπο πούκανε 'στην ψωρο - Ρωμηοσύνη ;
 Μή τώρα για τών φόντων μας τ'ό τόσο κατρακύλημα
 ό Λόρδος πρέπει ν' άνεβ'ή σ' έλεφαντένιο θρόνο
 και για τ'ό πείσμα της Φραγκιάς νά κάνη χειροφίλημα,
 κι' όλοι μεγάλοι και μικροί με τον καινούριο χρόνο
 νά π'άμε νά φιλήσωμε γονατιστοί τ'ό χέρι
 του βρυχωμένου λέντος, του πρώτου Μπουρλοτιέρη,
 όπου διεκανόνισε και τ'όνα κι' άλλο δάνειον
 κι' 'τάμε φώς αληθινόν και πνεύμα έπουράνιον ;

Αυτά που λές, βρέ Περικλή, μονάχος έψιθύρισα
 και την γνωστήν βελλάδα μου άμέσως έσιγύρισα,
 κι' έτοιμαζόμουν 'στό χορό του Παλατιού νά τρέξω
 όταν μι'ά δέσποινα μουντέν μου 'κτύπησε άπ' έξω.
 Π. — Περίεργον !...

Την έρωτώ με μία ρεθερέντα :
 «πώς λέγεσθε, παρακαλώ ;... κυρία 'Μουφλουέντσα...
 σείς είσθε 'έκείνη ;... μάλιστα... χαίρω πολύ... επίσης...
 και πριν της κάμω μερικάς άκόμη έρωτήσεις
 μου ρίχνεται, βρέ Περικλή, σάν πρώτη παληγοβρώμα
 και με τινάζει μ'ένα τουρ και πέφτω μέσ 'στό στρώμα.
 Και τότε σάν νά 'βρέθηκα κι' εγώ μέσ 'στό Παλάτι,
 πού κόσμος όπως άλλοτε δέν ήτον άγγελικός,
 κι' ό Βασιλεύς έχορευε μετά της Καρυάτη
 κι' ή Καρυάτη 'χόρευε μετά του Βασιλέως.
 Π. — Περίεργον !...

Φ. — Μ' έλύσσαζε του πυρετού ή κρίσις
 κι' ό Μοντολών έχορευε μετά της Βασιλίσσης,
 και γκούχ και γκούχ δέν έπαυα μηδ' στιγμή τον β'ήχ
 κι' ό Βασιλεύς έχορευε με την κυρίαν Ψύχα,
 και γκούχ και γκούχ άδισάκοπο και γκούχ και γκούχ ξανά
 κι' ό Βασιλεύς έχορευε με την Καλλιφρονά,
 και γκούχ και γκούχ εκόντευε τ'ό στήθος μου νά π'ίσθ
 και ή Μαρία 'χόρευε μαζί με τον Δεμπέση,
 κι' όλ' ή φουρτούνα 'ξέσπασε σ' έμένα τον σακάτη
 κι' επήδα κι' ό Νικόλαος μαζί με την Μερκατή,
 κι' έσφύριζαν τ'ά μέσα μου τ'ά μαύρα και σαπρά
 κι' ό Κωνσταντίνος 'χόρευε με την κυρίαν Πρά,
 κι' ή μύτη μου δέν έπαυε ως μέσα νά με τρώη
 κι' ως άλλη 'Εννεάκρουνος νά τρέχη Καλιέρρη,
 κι' ό κύριος Πρωθυπουργός 'στού Μπούμπουλη τ'ό π'άγ
 ποζάτος έλογάριαζε την πρώτη εύτυχία,
 κι' οι δ'ό των μέσ 'σε γαλανά 'ταξείδευαν π'ελαγη
 και κάποι'α έσχεδιάζαν της Μοίρας ναυμαχία,
 κι' οι Πρέσβεις τούλεγαν 'στ' α'υτί 'Τρικούπη, π'ες άλλ'ω
 ό Χάμπρο με την συντροφιά των δανειστών νά σ' εύχ'η
 Κι' όταν έγλυκοχάραζε π'ά ! π'ά ! τί συμφορά μου !...
 άρρωστη κι' ή γυναίκα μου καθώς κι' ή πεθερά μου...
 πέφτει κι' ή δούλ' αυτοστιγμεί κι' άκούετ' ένας θ'ήνος
 κι' ό Γκιουλ, ό ρέκτης σκύλος μου, πέφτει ξερός κι' έ'α'α
 Κι' ό κόσμος τότε όνειρον μου 'φάνη και μι'ά χίμαιρα
 κι' έγινετο 'στό σπ'η'τι μου πολύ μεγάλο γλέντι,
 κι' έμπαινε όποιος ήθελε κι' έλεγε τ'ά Καλήμερα :
 «άφέντη μου, πεντάφεντε, πέντε φοραίς άφέντη,
 έχεις και μύτη κλασική, πού τρέχει σάν την β'ρ'σι
 μέσα σ'ε κάθε ξαφνική της έμφλουέντζας κρίσι,
 έχεις και β'ήχα δυνατό και με τ'ό γκούχ ξεσπ'ας
 και 'στό χορό του Παλατιού δέν 'μ'όρεσες νά π'ά,
 νά καταλάβης π'ιά και σύ, άφέντη φουκαρά,
 πώς ή μουφλουζαρία μας δέν είναι τίποτ' άλλο
 παρά τιμή και θρίαμβος και νίκη και χαρά
 και πρέπει νά γιορτάζεται με φέστα και με μπα'λο.
 Και τώρα πάω, Περικλή, 'στό στρώμα μου νά π'ίσω
 γιατί πολύ παραληρώ, γιατί πολύ πυρέσσω,
 κι' αν δέν βαρρ'έσαι δώσε μου ή μη μου δώσης ξύλο
 και χ'άρι νά μου τ'ό χρωστής π'ως έβγαλα και σ'ύλλο.
 Π. — Κι' εγώ κουράγιο σήμερα δέν έχω νά παρ'άω
 και δίπλα 'στό κρεβάτι μου πηγαίνω νά τ'ό πάρω.

Καλικάντζαρος Βουλής κι' ό διώκτης Φασουλής.

Καλ. —

Καλικάντζαρος έγώ
 τον κύρ Χάμπρο κυνηγώ
 και τους άλλους μασκαράδες,
 πού γυρεύουνε παράδες.

Καλικάντζαρος βαρβάτος,
 σοβαρός και κουδουνάτος,
 με τ'όλο'ρθο μου φωκόλο
 έσκιαζα τον κόσμο όλο.

Καλικάντζαρος θρεμμένος,
 πού με σιάζεται τ'ό γένος,
 κι' όποιος τ'άβαλε μ' έμένα
 τον επ'ηγε τρία κι' ένα.

Δέν τρέμω άγιαστούραις
 κι' άγριεμέναις μούραις,
 του Βασιλ'α κακώματα
 και νάζι'α και καμώματα.

Δέν τρέμω Ευρωπαίους,
 βαναύσους ύβριστάς,
 και τους άποτροπαίους
 εκείνους δανειστάς.

Τ'ό κόκκινό μου μάτι
 τ'ό τρέμει κι' ή Βουλή,
 άλλ' όμως π'ό πολύ
 τ'ό τρέμει τ'ό Παλάτι.

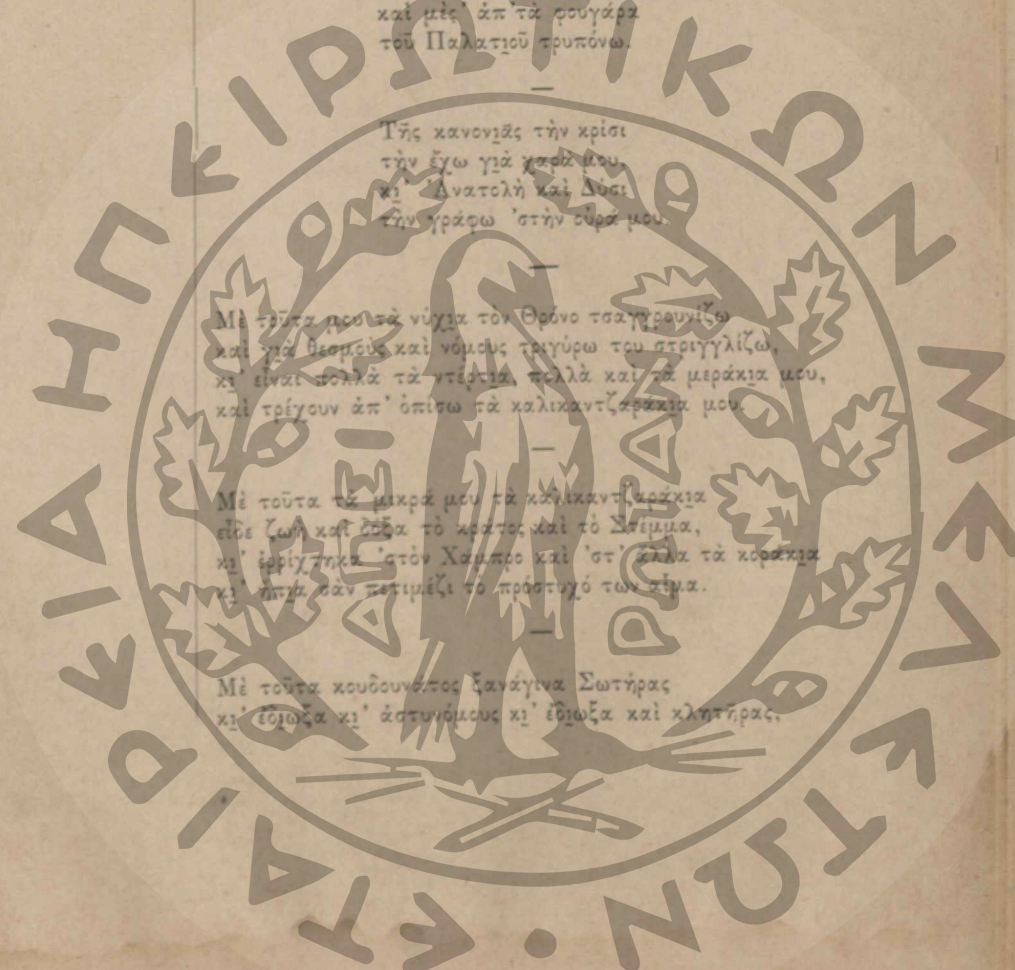
Την καθεμι'ά μαγ'άρα
 άπ' τον λαϊμό γραπόνω,
 και με' άπ' τ'ά πού'α'α
 του Παλατιού τρυπόνω.

Τ'ης κανονιάς την κρίσι
 την έγω για χ'ά'α'α μου
 κι' 'Ανατολή και Δύσι
 την γράφω 'στην ού'α'α μου.

Με τ'ά'α'α μου νύχτα τον Θρόνο ταγγ'αυ'α
 και για θ'εσ'α'α και νόμους τ'αγγ'α'α του στ'ιγγ'α'α,
 κι' είναι πολλά τ'ά ντί'α'α, πολλά και τ'ά μεράκια μου,
 και τρέγουν άπ' όπίσω τ'ά καλικαντζα'α μου.

Με τ'ά'α'α μου τ'ά καλικαντζα'α
 είδε γ'α'α και δ'α'α τ'ό κρα'α'α και τ'ό Σα'α'α,
 κι' έπ'η'α'α 'στόν Χάμπρο και 'στ' άλλα τ'ά κρα'α'α
 κι' άπ' σάν πετιμ'α'α τ'ό π'όσ'α'α'α του Σα'α'α.

Με τ'ά'α'α μου κουδουνάτος ξανάκινα Σωτήρας
 κι' εί'α'α κι' άστυ'α'α'α κι' εί'α'α και κλητήρας,

ὁ δὲ στρατὸς καὶ χρέη Ἀστυνομίας κάνει
καὶ λάμπουν μὲς ἱστοὺς δρόμους Ἀστυφυλάκων κράνη.

Ἐξω τὸ πηλίκιον,
τὸ σαχλὸν κι' ἀνοίκειον,
κι' ἡ κόκκινη γιαντέτα
καὶ καθεμιά ρεμπέτα.

Μὲ τὸ κράνος τὸ βαρὺ
ὁ καθεὶς θὰ μᾶς θωρῇ
καὶ θὰ λέη «τήρα τήρα
νέας δράσεις τοῦ Σωτήρα».

Θὰ τρέμη καθε νάνος
καὶ θὰ τοῦ στρίψῃ ἡ βίδα
σὺν βλέπῃ μὲ τὸ κράνος
πῶς στέκω ἱστὴν βαλβίδα.

Τίγκι τίγκι μὲ τὰ κουδούνια
ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ πετῶ,
κι' ἀπ' τὰ δρό μου τὰ ρουθύνια
φλόγαις χύνω καὶ κροτῶ.

Φράγκους καὶ Ρωμηοὺς μουντζώνω,
μὰ καὶ σὲ τὸν Φασουλῇ,
καὶ Παλάτι καὶ Βουλῇ
μὲ τὰ νύχια μου γαντζώνω.

Κι' ὅποιος τόκους καρτερεῖ
καὶ κεφάλαια δανείων
μὲ τὸ κράνος τὸ βαρὺ
τοῦ τσακίζω τὸ κρανίον.

Τρέχουν ὀπίσω κι' ἐμπροστὰ καὶ μ' ἐξορκίζουν ὅλοι
κι' ὀλίγοι Καλικάντζαροι καὶ τῆς Αὐλῆς διαβόλοι,
ποῦ καρτεροῦν νὰ φύγω γὰρ νὰ χωθοῦν ἐκεῖνοι,
ὁ Λόρδος Καλικάντζαρος θαρροῦν πῶς δὲν θὰ μείνῃ,
καὶ πότε λὲν πῶς ἐφυγα, καὶ πότε πῶς θὰ φύγω,
ὅμως ἐγὼ σηκώνομαι καὶ τῆς φωναῖς των πνίγω.

Στέκουν ἀπ' ἐξω νηστικοὶ καλικαντζάρων λόχοι
κι' εἶναι μεγάλ' ἡ πείνα των, μεγάλη των κι' ἡ λύσσα,
ὅμως ἐγὼ δὲν τὸ κουνῶ ἀπὸ τὴν καπνοδόχῃ
καὶ τὰ ρουθύνια μου κτυπᾷ τοῦ μαγειριοῦ ἡ κνίσσα,
κι' ἐκεῖνοι δαιμονίζονται καὶ τῆς οὐραῖς των στρήφουν
καὶ τάτσαλένια νύχια των μὲ βόγγο ξερογλείφουν.

Χάνετε, Καλικάντζαροι, ἀδίκως τὸν καιρὸ σας
κι' ἐλᾶτε προσκυνήσετε τὸν Καλικάντζαρό σας.
Ὁ Λόρδος Καλικάντζαρος θὰ ζῇ, θὰ βασιλεύῃ,
κι' αὐτὸς θὰ ρίχνῃ κανονηαῖς καὶ σὰς θὰ ρεζιλεύῃ.

Γλείφω τσανάκια καὶ βροντῶ κι' ἀστράφτω καὶ σφυρίζω
καὶ κατσαρόλαις καὶ ταψιά τὰναποδογυρίζω ...

νά! ποῦλθε κι' ἡ Πρωτοχρονιά, νά! ποῦλθαν καὶ τὰ Φῶτα
καὶ ἱστὴν βαλβίδα στέκομαι μπαστάνας σὺν καὶ πρώτα.

Φ.—Οὐῶ, Καλικάντζαρε ... νᾶσ' ἐξορκισμένος.
Κ.—Μὲ τὸ κανονίδι μου ἔσωσα τὸ γένος.

Φ.—Οὐῶ, Καλικάντζαρε, ποῦ φορεῖς φωκὸλα ...
ἀπὸ τὴν καμποῦρα μας τώρα πιά ξεκόλλα.

Κ.—"Ὅσο κι' ἂν ἐξορκίζετε δὲν θὰ ξεκολλήσω,
κι' ὅλους σας καλλίτερα θὰ σὰς καθβαλίσω.

Φ.—Τὰ νερά μας ἀγίασαν, ἦλθε νέος χρόνος,
ὅλοι ξεκουμπίστηκαν καὶ σὺ μένεις μόνος.

Φύγε, χάσου, σκόρπισε...

Κ.— Ἀμμέ δὲν θὰ φύγω;
τὸ μεγάλο στόμα μου πρὶν πολὺ τ' ἀνοίγω.

Φ.—Σ' ἐξορκίζω μιὰ φορὰ...

Κ.— Ἐόρκια δὲν μὲ πιάνουν...

Φ.—Σ' ἐξορκίζω δύο φοραῖς...

Κ.— Κι' ἑκατὸ δὲν φθάνουν...

Φ.—Σ' ἐξορκίζω τρεῖς φοραῖς...

Κ.— Ἐγίνες σκοτοῦρα.
Φ.—Ὅρσε, Καλικάντζαρε, ὄρσε, ἀγριαστοῦρα.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τόμοι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ πρὸς μιὰ δραχμὴ καθέναις
μὲ τὰς σελίδας τὰς λαμπράς κι' εἰκονογραφημένας,
ἐγκόλιον πολῦτιμον, τερπνὴν διδασκαλίαν
πρὸ πάντων διὰ τοὺς μικροὺς, ποῦ πάνε ὅτ' ἀσχολεῖται.

Τὸ ΝΕΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, κάλλιστον τῶν περιοδικῶν,
λαμπρὰ τοῦ νέου πνεύματος παράστασις κι' εἰκὼν,
ὑπὸ τῆς «Ἀκροπόλεως» κομψότατα ἐκδίδεται
καὶ νέον πνεῦμα λάβετε καὶ νέον πνεῦμα ἴδετε.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΙ' ΥΘΟΛΟΙ, συγγραφή τοῦ Παπαμάρκου νέου
καὶ πρὸς τοὺς κατηγοροῦν τοῦ ἀπάντησις γενναῖα,
ὅπου μὲ λόγου ρέντος καὶ γλαφυροῦ στροφᾶς
μὴν πρὸς μίαν ἀναιρεῖ τὰς κατ' αὐτοῦ μομφάς.

Λεβίδη Νικολάου σπουδαία συγγραφή
γιὰ τὰ ἐν Ρουμανίᾳ Μοναστηριακά,
τὴν διακρίνει πείρα κι' ἐμβρίθεια σοφῇ
κι' εἰς θέματα ἐγκύπτει Ἐκκλησιαστικά.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΣΥΜΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ μὲ παίγνια παντοῖα.
ἐκεῖ πολλὰ περίεργα, ἐκεῖ χαρτομαντεία,
καὶ τὰλυτὰ μυστήρια τὰχυδακτυλογραφία,
καὶ καθε πόρβληματικὴ καὶ σκοτεινὴ μαγεία,
παρ' ὅλων ἐκτελούμενα προχεῖρως τε κι' εὐκόλως
καὶ πᾶς καὶ πᾶσα φαίνεται μαριόλα καὶ μαριόλα.
Βιβλίον φοριότατον γὰρ συναναστροφᾶς
κι' εἶναι πολὺ καλλίτερα μιὰ μέρα νὰ μὴ φᾶς
παρὰ ταυῦτα παιδιὰ: νὰ στερηθῇς ἀσπείρας ...
εἰς τὸ γνωστὸν Καταστήμα πωλεῖται τῆς «Ἐστίας».

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προασταίου κοινωστὸς πολλῶς.